

livet og vil om fornødent kunne gribe regulerende ind. Jeg har ingen grund til at betvivle, at monopoltilsynet vil være agtpågivende over for den kommende udvikling og herunder have opmærksomheden henvendt på, at de foranstaltninger, som regeringen på andre områder vil gennemføre for at stabilisere prisudviklingen, får fuld effekt.

Det er indlysende, at administrationen af denne lovgivning på prisområdet nødvendiggør en ekstra indsats af monopoltilsynet. Regeringen er indstillet på at stille den nødvendige arbejdskraft til rådighed. Staben i monopoltilsynet er allerede udbygget i det omfang, det har været muligt, i forbindelse med administrationen af den gældende prisløvgivning, og det er hensigten at fastholde denne udbygning af staben med henblik på såvel administrationen af prisstoppet for tjenesteydelser som for at muliggøre en aktiv prisovervågen i medfør af prisindseendeloven. . . .“

Med *dispensation fra fristerne i folketingets forretningsorden* fandt *samtlig* 3 behandlinger af lovforslaget i folketinget *sted samme dag* — den 19. maj.

Ved 1. *behandlingen* udtalte *Kampmann* (S), at hans parti utallige gange havde tilkendegivet at ville være med til at føre en indkomstpolitik. Den skulle blot mindst være ligelig for alle og omfattende alle. Hverken dette forslag eller de øvrige af komplekset omfattede forslag tilfredsstillede imidlertid disse to betingelser. Han rejste spørgsmål, om prisstoppet også skulle omfatte offentlige serviceydelser, såsom transport, elektricitet og andre offentlige ydelser. Af ministerens svar på dette spørgsmål og af det kommende udvalgsarbejde ville det afhænge, om socialdemokratiet kunne tiltræde forslaget.

Jørgen Jensen (KF) fandt det en alvorlig ting at gennemføre et prisstop over for en stor del af erhvervslivet, men det kunne være nødvendigt at gøre det. Med lovforslagets gennemførelse ville en meget stor del af erhvervslivet yde et betydeligt bidrag til den nødvendige sanering af landets økonomi.

På venstres vegne erklærede *Jens Frandsen*, at det var overordentligt vigtigt, at man så effektivt som muligt søgte en tilstrækkelig prisstabilitet bevaret. Selvom man kunne nære betænkeligheder ved visse dele af lovforslaget, måtte det indrømmes, at øgede omkostninger ville have en tilbøjelighed til at udvikle sig under et efterspørgselspres.

Også *Niels Helveg Petersen* (RV) kunne tilslutte sig forslaget.

Ømann (SF) fandt, at forslaget var et spinkelt oplæg til en indkomstpolitik. Det var det eneste bidrag, som skulle udøve indkomstpolitik over for de selvstændige erhvervsdrivendes indtægter, det var altså en politik, som skulle afbalancere de planer, man havde om at sætte en ramme om lønmodtagernes indtægter. Det var nu tydeligt dokumenteret, at regeringen ved indkomstpolitik kun forstod begrænsning af lønmodtagernes indtægter, og at man gav op over for andre befolkningsgrupper.